

[J. Oskar Andersen.]

at man nu gør Religionsundervisningen til et Fag sidestillet med de andre Fag og endende med en Kundskabsprøve. Jeg mener, det er fuldstændig rigtigt. Det vil hæve Religionsundervisningen i Gymnasierne, at man gør den til et Eksamenfag, hvor der saa maa lægges Hovedvægt paa Kundskabsmeddelelsen. Med Hensyn til den Strid, der har været saa stærkt fremme i den sidste Tid om selve Religionsundervisningen og om Historieundervisningen og de Bøger, der bruges, vil jeg sige, at jeg selvfølgelig, hvad Religionsundervisningsmidlerne angaar, er principielt enig med min Kollega ved Universitetet, Professor Aage Bentzen, der har været Genstand for forskellige Angreb, som jeg mener, noget med Urette. Jeg skal ikke tage Stilling til Udformningen af den Bog eller de Bøger, som han tænker sig, men til det principielle. Hvordan man bør undervise i Faget paa Grundlag af den videnskabelige Forsknings Resultater, har Professor Bentzen selv taget Stilling i en Bog, som nylig er udkommet: „Omkring Bibelhistorien“. Her fremhæver han bestemt dette, at man ikke vil se bort fra, at Undervisningen skal føre til Forstaaelse af de religiøse Værdier af Det gamle Testamente og Det nye Testamente, eller hvad der i øvrigt drages frem ved undervisningen. Han vender sig meget skarpt imod det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen, som han netop beskylder for det første for en Argumentation, der viser en videnskabelig Uvidenhed paa disse Punkter, men tillige for en Mangel paa Forstaaelse af det religiøse Indhold. Og det er det, det her kommer an paa.

Derimod vil jeg ikke i mindste Maade stille mig ved Siden af min Kollega med Hensyn til Udformningen af Lærebøgerne. Jeg tror, at Borgmester Kaper har Ret i, at Professor Bentzen maaske ikke har den rette historiske Forstaaelse af visse Forhold — som litterær Historiker, Filolog altsaa, lægger han i alt Fald ikke tilstrækkelig Vægt paa dem. Men jeg vil paa den anden Side sige, at selvfølgelig maa Undervisningen i Gymnasierne ske paa virkelig objektiv og kundskabsmeddelende Maade.

Med Hensyn til Historieundervisningen ser jeg saaledes paa det, at Historieundervisningen i Overensstemmelse med det, jeg selv har været med til paa den 6te almene internationale Historikerkongres i Oslo i 1928 at føre frem, skal være objektiv, uden Uretfærdighed over for et Folks Modstandere. Den skal ikke være chauvinistisk, den skal ikke være lyrisk national, men den

skal selvfølgelig ikke derfor være objektiv paa en saadan Maade, at Historieundervisningen ikke fører ind til Kærlighed til og Forstaaelse af Folket og dets Historie og Levevilkaar, aandeligt talt.

Altsaa, jeg mener, at netop den Historieundervisning, der vil være objektiv over for lad os sige de nationale Modstandere eller hvordan man nu vil betegne andre Folk, skal samtidig lægge den allerstørste Vægt paa det nationale i egentlig Forstand, saa den nærer Fædrelandskærligheden og Samfundsfølelsen i Folket. Jeg vil i høj Grad beklage, hvis man i Gymnasiet faar Historiebøger, som er videnskabeligt objektive paa den Maade, at Historieundervisningen taber sin virkelige nationale Værdi.

Det samme gælder den religiøse Undervisning; paa den ser jeg paa ganske samme Maade.

Maa jeg føje til, at med Hensyn til Folkeskolen staar jeg paa det Grundlag, at Forholdet er et helt andet. I Folkeskolen er der for den religiøse Undervisnings Vedkommende den særlige Klausul, kan jeg sige, at Folkeskolen skal arbejde i Overensstemmelse med Folkekirken. Saa længe Børnene er døbt, og saa længe man ikke i dette høje Ting er gaaet med til en saadan Ordning, at Kirken selvstændiggøres, saa længe maa man ogsaa erkende, at Folkeskolen skal have en saadan Forbindelse med Kirken, at Religionsundervisningen virkelig sker i Overensstemmelse med de Krav, som maa stilles af Folkekirken. Derfor kan det ikke nytte noget, at man her taler om, at Undervisningen i Religion i Folkeskolen ikke skal være opbyggelig. Den skal være opbyggelig i den Forstand, at den skal virke karakterdannende og personlighedsprægende. Den skal være en Indførelse i, hvad jeg vil kalde de religiøse Værdier, saadan som de bør lægges frem for Børnene. Det kan derfor ikke nytte, at man med Hensyn til den religiøse Undervisning i Folkeskolen stiller sig paa det Standpunkt, at den skal være videnskabeligt objektiv. Den skal ikke bilde Børnene noget ind, som er urigtigt, det er klart, og den skal heller ikke omdanne Religionstimerne til opbyggelige Møder. Men den skal være saadan, at der er Plads for virkelig personlig Paavirkning af de unge, og Undervisningen skal vise Børnene de religiøse Sandheder som noget, der har personlig Værdi for de smaa.

Jeg glemte før, at der var et Par Ting vedrørende Universitetet, som jeg maa gøre opmærksom paa, og som har vakt en Del Opsigt. Det er dette, at der af Revisionen